13/01/2019

Κυριακή μετά τα Φώτα – Μητρ. Νικοπόλεως Μελετίου (+)

/ Ορθόδοξες Προβολές

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ, (+) Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου (+)

(Ματθ. 4, 12-17)

Τό φῶς ἐνεργοποιεῖ τό μυαλό μας

Σήμερα τό Εὐαγγέλιο μᾶς μίλησε γιά ἕνα τόπο, πού ἦταν «χώρα γεμάτη σκοτάδι». Γιά τήν Γαλιλαία. Φυσικά, ὄχι αἰσθητό γιατί καί ἐκεῖ ἔβγαινε ὁ ἥλιος καί ἐκεῖ ἔλαμπε τό φῶς του ὅταν ἦταν ἡμέρα. Ἀλλά λέει τήν Γαλιλαία χώρα γεμάτη σκοτάδι, γιατί ἐκεῖ ἐπικρατοῦσαν κακές ἰδέες. Ὁ κόσμος βρισκόταν στό σκοτάδι. «Καθήμενος», λέει τό Εὐαγγέλιο στό σκοτάδι. Στρογγυλοκαθισμένος στό σκοτάδι. Μακρυά ἀπό τό φῶς. Τοῦ ἄρεσε τό σκοτάδι αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Τό εἶχε κάνει ἰδεολογία του. Τρόπο ζωῆς του.

Μ’ ἄλλα λόγια, οἱ ἄνθρωποι ἦταν ἄθεοι. Πνευματικά ἀδιάφοροι. Ἀσυγκίνητοι γιά θέματα σάν: Θεός, ψυχή, Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, Παράδεισος, κόλαση, αἰώνια ζωή.

Τό μόνο πού κοίταζαν ἦταν: Καλή ζωή, καλοπέραση, διασκέδαση, εὐχαρίστηση,

ἡδονές, χρήματα. Καί ὅπως συμβαίνει πάντοτε σέ τέτοιες περιπτώσεις, φιλοσοφοῦσαν καί ἔλεγαν: «Καλά, ὑπάρχει καί τίποτε ἄλλο; Τί νά κάνουμε δηλαδή τώρα; Νά ποῦμε «ναί» στή φτώχεια καί στή στέρηση καί στήν κακοπέραση; Γι' αὐτό ζοῦμε;»

Σ' αὐτή λοιπόν τήν χώρα, ἀνέτειλε ἕνα «Φῶς μέγα». Ποιό ἦταν τό φῶς; Ἁπλούστατα τήν ἐπισκέφθηκε ὁ Χριστός καί μίλησε ὁ Χριστός. Γιατί μίλησε; Γιά τήν μετάνοια. Γιά ἀλλαγή μυαλοῦ. Γιά διόρθωση. Γιά νά ἑτοιμάζονται οἱ ἄνθρωποι νά πιστεύσουν σέ μιά ἀλήθεια πού εἶναι πιό μεγάλη ἀπό τήν ἐπίγεια πραγματικότητα. Γιά τήν ἀλήθεια τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Πῆγε ἐκεῖ ὁ Χριστός κήρυττε καί ἔκανε πολλά θαύματα. Καί φυσικά τά θαύματα, γινόντουσταν ἀφορμή, πολλοί ἄνθρωποι νά σκέπτονται:

—Μέ ὅλα αὐτά πού γίνονται κάτι θέλει νά μᾶς πεῖ ὁ Θεός. Βαδίζουμε σωστά; Μήπως κάνουμε κάποιο βασικό λάθος;

Ἔφυγε ὁ Χριστός. Ἔμεινε τό σκοτάδι

Ἦταν τότε στή Γαλιλαία ἕνας δαιμονισμένος ἀπό χρόνια πολλά. Ὅλοι τόν ἔτρεμαν. Ζοῦσε στά μνήματα. Γύριζε στά νεκροταφεῖα. Ἦταν σέ ὅλους φοβερός. Ὅταν ὁ Χριστός τόν συνάντησε, διέταξε τά δαιμόνια καί βγῆκαν ἀπό τόν ἄνθρωπο. Καί τόν παρακάλεσαν: «Μᾶς ἀφήνεις τουλάχιστον νά πᾶμε στά γουρούνια;» Ἦταν ἕνα κοπάδι γουρούνια ἐκεῖ κοντά. Ὁ Χριστός τούς τό ἐπέτρεψε. «Πηγαίνετε», τούς εἶπε.

Ἔφυγαν τά δαιμόνια ἀπό τόν δαιμονισμένο, πῆγαν στά γουρούνια, καί αὐτά ὅρμησαν στή λίμνη Γενησαρέτ. Πνίγηκαν ὅλα. Καί τότε;

Τότε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι φοβήθηκαν ἀπό τήν μιά μεριά βλέποντας τό μεγάλο θαῦμα. Κατάλαβαν ὅτι ἐδῶ πέρα δέν παίζομε. Αὐτός πού ἔχει τόση δύναμη, εἶναι πολύ μεγάλος. Γιά νά διατάζει τά δαιμόνια εἶναι πιό μεγάλος ἀπό αὐτά. Συνεπῶς εἶναι ἐκεῖνος, πού εἶναι ἀφεντικό σέ ὅλα. Τά μάτια τους, εἶδαν τό θαῦμα. Ἀλλά στήν καρδιά τους δέν κατέβηκε. Γιατί ἡ σκέψη πού κυριαρχοῦσε μέσα τους ἦταν μόνο:

«Καλή ζωή. Ἀπόλαυση. Διασκέδαση. Αὐτή εἶναι ἡ ζωή.

Ἄσ' τόν Παράδεισο καί τήν κόλαση. Δέν μᾶς ἐνδιαφέρουν».

Καί πλησίασαν ντροπαλά-ντροπαλά, σεμνά, μέ φόβο καί μέ τρόμο, τόν Χριστό καί τοῦ εἶπαν:

—Κύριε, δέν φεύγεις ἀπό τόν τόπο μας, ἄν εἶναι νά μᾶς πνίγεις τά γουρούνια. Δέν

φεύγεις ἀπό τόν τόπο μας; Δέν μᾶς χρειάζεσαι.

Ὁ Χριστός ἔφυγε.

Τί μαρτυρεῖ αὐτό; Μαρτυρεῖ ὅτι τό σκοτάδι δέν ἦταν στό γύρω κόσμο ὅπως εἶναι τήν νύχτα. Δέν ἦταν τό «σκοτάδι» τοῦ μυαλοῦ, πού ὀφείλεται στήν ἄγνοια, ἐπειδή μείναμε ἴσως ἀγράμματοι. Ἀλλά ἦταν μέσα στήν καρδιά τό σκοτάδι. Ἐκεῖ εἶχε κυριαρχήσει. Καί εἶχε γίνει τρόπος ζωῆς, χαρά.

Αὐτό εἶναι ἡ χειρότερη πνευματική κατάσταση.

Τήν νύχτα ἔχουμε γύρω μας ἕνα φυσικό σκοτάδι.

Ἀλλά ὁ Θεός ἔφτειαξε ἐλεύθερο στόν ἄνθρωπο καί τοῦ ἄφησε τήν δυνατότητα, ἄν θέλει, νά ἔχει καί «μέσα του» σκοτάδι. Στό μυαλό καί στήν καρδιά.

Τό φυσικό σκοτάδι, τῆς νύχτας, τό ἀποφεύγει βρίσκοντας φῶτα καί ἀνάβοντας φῶτα.

Τό νοητό σκοτάδι, τοῦ μυαλοῦ καί τῆς καρδιᾶς, τό ἀποφεύγει ψάχνοντας νά βρεῖ τήν ἀλήθεια. Γιατί τό μεγάλο σκοτάδι πού ἐπικρατεῖ μέσα στόν ἄνθρωπο ὀφείλεται στό ὅτι δέν ἀγαπάει τήν ἀλήθεια, ἀλλά ἀγαπάει ἐκεῖνα πού εἶναι «ἔργα σκότους». Καί ὁδηγοῦν στό σκοτάδι τῆς αἰώνιας ἀπώλειας.

Ἔχει τήν δυνατότητα ὁ ἄνθρωπος, ἄμα θέλει, νά ἀλλάζει τρόπο σκέψης καί τρόπο ἀπόφασης. Νά ἀλλάζει ἀπόφαση. Νά παίρνει καινούργια τοποθέτηση. Νά διορθώνει καί τό μυαλό καί τήν καρδιά του. Ἀρκεῖ μόνο νά τό θέλει. Ὅπως ὅταν πατήσει ἕνα κουμπάκι, ἀνάβει φῶς, ἔτσι πατάει ἕνα κουμπάκι μέσα στήν καρδιά του καί ἀλλάζει πορεία, τρόπο σκέψης, τρόπο ζωῆς.

Ὁ Χριστός φωτίζει καρδιές καί διάνοιες

Γι’ αὐτό ἀκριβῶς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὅταν πῆγε στή Γαλιλαία, ἔλεγε: «Μετανοεῖτε». «Μετανοεῖτε» σημαίνει ἀλλάξτε μυαλό. Ἐμεῖς, ὅταν λέμε σέ κάποιον: «Ἄλλαξε μυαλό», δέν ἐννοῦμε πῶς θά τοῦ κάνουμε ἐγχείρηση τοῦ ἀνθρώπου καί θά τοῦ βγάλουμε τό μυαλό πού ἔχει μέσα στό κεφάλι του, γιά νά τοῦ βάλουμε ἄλλο. Ἀλλά τοῦ ὑπενθυμίζουμε ὅτι πρέπει νά ἀλλάξει τόν τρόπο σκέψης του. Νά ἀλλάξει τίς ἀποφάσεις του. Νά ἀλλάξει τοποθέτηση. Γιατί «τά μυαλά» τοῦ κάθε ἀνθρώπου εἶναι ἐκεῖνα πού τόν κάνουν νά ἀγαπάει συγκεκριμένες πράξεις καί συγκεκριμένα ἤθη καί συγκεκριμένη συμπεριφορά.

Νά γιατί ὁ Χριστός εἶπε: «Ἀλλάξτε τρόπο σκέψης. Ἀλλάξτε μυαλά».

Σέ τί ὀφειλόταν τό ὅτι οἱ συμπατριῶτες τοῦ δαιμονιζομένου, εἶχαν ἐκεῖνα τά συγκεκριμένα μυαλά; Ἀπαντᾶμε: Εἶχαν θεωρήσει πρώτη προτεραιότητα στή ζωή τά χρήματα καί τήν καλοπέραση. Καί εἶχαν ἀφήσει στήν ἄκρη τόν Θεό καί τήν ψυχή. Γιατί τό ἔκαναν αὐτό;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι:

Ἔλεγαν: «Αὐτά πού ἔχουμε ἐδῶ στή γῆ, εἶναι «πέντε καί στό χέρι». Ἐκεῖνα, τά μελλοντικά, εἶναι «δέκα καί καρτέρει». Καί αὐτά εἶναι σίγουρα, ἐκεῖνα ποιός τά ξέρει; Μπορεῖ ναί, μπορεῖ καί ὄχι». Αὐτό, τό θεωροῦν οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν τέτοια μυαλά, ρεαλισμό, θετικισμό, προσγείωση. Καί λένε πώς εἶναι προσγειωμένοι ἄνθρωποι. Ὅτι σκέπτονται πιό ἔξυπνα, πιό μετρημένα, πιό σωστά.

Εἴπαμε προηγουμένως, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στή Γαλιλαία, τούς ἀνακάτεψε τούς ἀνθρώπους. Γιατί ὅταν γινόντουσταν μερικά θαύματα, ὅπως τό ὅτι ἔδιωξε τά δαιμόνια ἀπό τόν δαιμονισμένο, τό ὅτι ἀνάστησε τόν γυιό τῆς χήρας τῆς Ναΐν, ἄρχισαν νά διερωτῶνται:

—Σκεπτόμαστε καλά; Σκεπτόμαστε σωστά; Βαδίζουμε σωστά;

Καί ἔτσι «ἐν τῇ χώρᾳ καί τῇ σκιᾷ τοῦ θανάτου ἀνέτειλε φῶς». Τό φῶς ἦταν ὁ Χριστός καί τό φῶς τοῦ Χριστοῦ πού φώτισε καρδιές καί διάνοιες.

Ἡ μεγαλύτερη πραγματικότητα

Κάποια φορά, εἶχαν πάει στόν ἅγιο Ἀντώνιο, τόν μεγάλο αὐτό ἀσκητή τῆς Αἰγύπτου μερικοί σοφοί τῆς τότε ἐποχῆς, πού ἔλεγαν ὅτι δέν ὑπάρχει Θεός. Βρῆκαν τόν Ἀντώνιο καί τοῦ λένε:

—Βρέ Ἀντώνιε· ἐσύ τόσο ἔξυπνος ἄνθρωπος, τόσο καλόψυχος, τόσο φωτισμένος, τόσο καθαρό μυαλό, γιατί κάθεσαι καί νηστεύεις ἐδῶ στήν ἔρημο καί περνᾶς τή ζωή σου κάνοντας προσευχές; Τί τό ὄφελος; Νά κάνεις τί; Νά κερδίσεις τί; Μιά εἶναι ἡ πραγματικότητα. Ἡ χειροπιαστή. Ὅτι βλέπουμε καί ὅτι πιάνουμε. Νά, αὐτό εἶναι ξύλο, αὐτό εἶναι γυαλί, αὐτό εἶναι σίδερο. Αἰώνια ζωή καί Θεός τί εἶναι; Δέν τά εἴδαμε ποτέ, δέν τά ἀκούσαμε ποτέ. Τίποτε δέν ξέρουμε. Νά εἶσαι θετικός ἄνθρωπος. Μήν πηγαίνεις μέ τίς ἰδέες. Μέ τήν πραγματικότητα νά πηγαίνεις.

Τούς λέγει ὁ ἅγιος Ἀντώνιος:

—Εἴπατε μιά μεγάλη ἀλήθεια. Τοῦτο εἶναι γυαλί, ἐκεῖνο ξύλο, τοῦτο δῶ ροῦχο, τοῦτο σάρκα ἀνθρώπινη, ἐκεῖνο πέτρα. Ἔτσι εἶναι, μπράβο. Τά παραδέχομαι. Πάνω ἀπό αὐτά τά πράγματα ὅμως ξεχνᾶμε ὅτι ὑπάρχει μιά ἄλλη πραγματικότητα πιό

μεγάλη. Καί δέν κάνει νά βλέπουμε τίς μικρές πραγματικότητες καί νά ξεχνᾶμε τίς μεγάλες.

—Ποιά εἶναι αὐτή ἡ μεγάλη πραγματικότητα; τοῦ λένε ἐκεῖνοι.

—Ἡ μεγάλη πραγματικότητα εἶναι ὁ Χριστός καί τό ὄνομά του. Ὁ Χριστός εἶναι τόσο μεγάλη πραγματικότητα, πού μόνο τό τό ὄνομά του ὅταν τό λέμε, ἐνῶ φαίνεται ἦχος καί ὁ ἦχος εἶναι ἀέρας κοπανιστός, εἶναι μιά μεγάλη πραγματικότητα. Δέν τήν ἔχετε καταλάβει; Δέν τήν προσέξατε σεῖς; Σοφοί ἄνθρωποι;

—Πῶς νά τήν προσέξομε;

—Γιά ἐλᾶτε ἐδῶ, νά σᾶς ἐρωτήσω κάτι. Μοῦ φέρανε ἕναν ἄνθρωπο νά τόν σταυρώσω. Νά εὐχηθῶ νά γίνει καλά. Ἔκανε θαύματα καί ζωντανός ὁ ἅγιος Ἀντώνιος. Πολλοί ἅγιοι ἔκαναν πολλά θαύματα, ὅταν ἦταν ἀκόμη ζωντανοί. Ἐλᾶτε, λέει στούς σοφούς, βᾶλτε τήν σοφία σας καί τίς ἰδέες σας καί κάνετε τόν ἄνθρωπο αὐτό πού εἶναι παράλυτος καλά.

Ἀπάντησαν οἱ σοφοί:

—Δέν γίνεται αὐτό τό πράγμα. Δέν μποροῦμε ἐμεῖς νά κάνουμε τέτοιο πράγμα.

Τούς ρωτᾶ ὁ ἅγιος:

—Ἄμα ἐγώ ἐπικαλεστῶ, ὅπως σᾶς εἶπα, τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ μεγαλύτερη πραγματικότητα, πού εἶναι ὁ Κύριος τοῦ κόσμου· καί μόνο μέ τό τό ὄνομά του γίνει καλά ὁ παράλυτος, δέν εἶναι φανερό ὅτι ὁ Χριστός, τό ὄνομά του, ἡ πίστη του, εἶναι μεγαλύτερη πραγματικότητα ἀπό αὐτά πού πιάνομε, πού βλέπομε, πού ψηλαφᾶμε; Ἀπό τά σίδερα, τίς πέτρες, τά ζῶα, τά δένδρα, τά νερά, τά ποτάμια;

—Ἔ, ναί, λένε. Κάπως ἔτσι πρέπει νἄναι.

Τόν σταύρωσε ὁ ἅγιος Ἀντώνιος τόν παράλυτο καί ἔγινε καλά. Εἰς τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καί τότε τί ἔκαναν οἱ σοφοί ἐκεῖνοι τῆς Αἰγύπτου; Ἐπειδή ἦταν εἰλικρινεῖς μέ τόν ἑαυτό τους, πίστευσαν καί ἔγιναν χριστιανοί. Ἄλλαξαν τρόπο ζωῆς. Ἄλλαξαν μυαλά.

Ἐρώτημα:

—Μποροῦσαν νά μήν ἀλλάξουν;

—Πῶς δέν μποροῦσαν!

Εὔκολο ἦταν νά ἔλεγε ἕνας ἀπό αὐτούς: «Ἔ, Ἀντώνιε, ἐγώ δέν ἔχω ὄρεξη νά νηστεύω σάν καί σένα. Ἐγώ δέν ἔχω ὄρεξη νά ἐγκρατεύομαι σάν καί σένα. Ἐγώ δέν ἔχω ὄρεξη νά προσεύχομαι. Ἄσε με καϋμένε. Καλά τά λές, ἀλλά ἐγώ δέν τά ἀκολουθῶ».

Τό κάνουν καί σήμερα αὐτό; Πῶς δέν τό κάνουν. Καί πολλοί μάλιστα. Εἶναι λογικοί ἄνθρωποι;

Λογικοί δέν εἶναι καθόλου, ἀλλά τό κάνουν.

Τό πρόβλημα λοιπόν εἶναι γι' αὐτούς τούς ἴδιους. Νά πάψουν νά εἶναι παράλογοι. Νά βλέπουν θετικά τήν ἀλήθεια καί νά τήν ἀκολουθοῦν.

«Μετανοεῖτε», εἶπε ὁ Χριστός στό κήρυγμά του στή Γαλιλαία. «Μετάνοια» σημαίνει: «Ἀλλάξτε μυαλά». Τό «μετά», σημαίνει διαφορετικά μυαλά, ἀπό ὅτι εἴχατε μέχρι τώρα. Διορθῶστε τήν σκέψη σας, κάνετε μιά στροφή. Πόσες μοῖρες;

Ἀνάλογα τό πόσες χρειάζεται γιά νά ταυτισθεῖτε καί νά πάρετε τόν δρόμο τό σωστό, τῆς ἀλήθειας. Ἕνας χρειάζεται νά κάνει 10, ἄλλος 20, 30, 60, 100, καί μερικοί κάνουν 180 μοῖρες στροφή. Χρειάζεται νά γυρίσουν ἀπό τήν μιά πλευρά στήν ἄλλη, ἀπό τήν ἀνατολή στή δύση, γιά νά βροῦν τόν σωστό δρόμο καί νά ταυτιστοῦν μέ τήν ἀλήθεια.

Ἄς προσέξουμε τώρα πῶς γίνεται ἡ ἀληθινή μετάνοια.

Ὑποδείγματα ἀληθινῆς μετάνοιας

Ὁ Δαυΐδ ἦταν βασιλιάς καί προφήτης. Καλός ἄνθρωπος ἦταν. Δέν ἦταν ἄθεος. Ἀλλά κάποια ἡμέρα, εἶδε μιά γυναίκα ὄμορφη. Τοῦ ἄρεσε. Καί ξέχασε τόν Θεό καί τόν ἑαυτό του καί πελάγωσε στίς σκέψεις πῶς θά πάρει τήν γυναίκα αὐτή. Ἀλλά ἐπειδή ἦταν παντρεμένη, καί μάλιστα μέ ἕναν καλό ἀξιωματικό του, φρόντισε καί τόν ἔστειλε στόν πόλεμο, στήν πιό ἐπικίνδυνη θέση γιά νά σκοτωθεῖ. Γιά νά μείνει χήρα ἡ γυναίκα του καί νά τήν πάρει αὐτός. Πραγματικά, σκοτώθηκε ὁ στρατιωτικός καί ὁ Δαυΐδ πῆρε τήν γυναίκα καί ἔκανε πώς ἔκλαιγε γιά τά δυσάρεστα πού συνέβησαν.

Πῆγε τότε ἕνας προφήτης πού λεγόταν Νάθαν καί τοῦ λέει:

—Βασιλιά μου, ἦταν ἕνας πλούσιος πού εἶχε ἑκατό πρόβατα. Καί ἕνας φτωχός πού

εἶχε μόνο ἕνα ἀρνάκι. Ὁ πλούσιος κάποια ἡμέρα πού εἶχε μουσαφιραίους, ἤθελε νά σφάξει ἕνα ἀρνί γιά νά τούς περιποιηθεῖ. Ἀλλά ἀντί νά σφάξει ἀπό τό δικό του κοπάδι, ἔσφαξε τό ἀρνάκι τοῦ φτωχοῦ. Τίς ἀνέχεσαι σύ στό κράτος σου τέτοιες παρανομίες;

Πετιέται ὁ Δαυΐδ ἐπάνω, σάν νά τόν δάγκασε σκορπιός:

—Ὅποιος κάνει τέτοια πράγματα, ἐκτέλεση! Θάνατος! Κρέμασμα!

—Βασιλιά μου, μή λές παχειές κουβέντες, τοῦ λέει ὁ προφήτης.

—Γιατί;

—Γιατί ἐσύ τά κάνεις!

—Ἔ, πῶς;

—Ἐσύ τά ἔκανες αὐτά. Ὄχι τά κάνεις. Τά ἔκανες. Θυμήσου.

Ὁ Δαυΐδ ἐκείνη τήν στιγμή «ἦλθε εἰς ἑαυτόν» καί ὅπως θά λέγαμε «ἔλειωσε». Ἔσκυψε τό κεφάλι κάτω καί τοῦ εἶπε:

—Τό κατάλαβα. Ἁμάρτησα. Ἔφταιξα. Ὁ Θεός νά μέ συγχωρήσει.

Καί μετενόησε. Ἔκανε μιά στροφή... Πόσες μοῖρες;... 180!

Καί τί ἔκανε ἀπό κεῖ καί πέρα; Λέει ὁ ἴδιος: «Καθ' ἑκάστην νύκτα, κάθε νύχτα, λούζω τό κρεβάτι μου, μέ τά δάκρυά μου». Ὅλος ὁ κόσμος κοιμᾶται. Ἐγώ ὅταν πηγαίνω νά κοιμηθῶ, θυμᾶμαι τήν ἁμαρτία μου. Καί κάθε νύκτα κλαίω. Λούζω τό κρεβάτι μου ὁλόκληρο μέ τά δάκρυά μου. Γιατί ἔσφαλα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἔβλαψα τήν ψυχή μου. Καί θά παύσω νά ἔχω σχέση μέ τόν Θεό καί μέ τή Βασιλεία του».

Αὐτή ἦταν ἡ μετάνοια τοῦ Δαυΐδ.

Ἄλλη περίπτωση. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἦταν μαθητής τοῦ Χριστοῦ. Καλός ἄνθρωπος; Χρυσός ἦταν. Τόν ἀγαποῦσε τόν Χριστό πολύ. Ἀλλά τί ἔγινε;

Ὅταν ἔπιασαν τόν Χριστό καί τόν πήγαιναν νά τόν δικάσουν, πῆγε καί ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἀπό πίσω, νά δεῖ τί θά γίνει. Βρέθηκε λοιπόν στήν αὐλή τοῦ ἀρχιερέα τῶν Ἑβραίων, τοῦ Καϊάφα, καί παρακολουθοῦσε τήν ἀνάκριση.

Πάει μιά κοπέλλα, μιά ὑπηρετριούλα, καί τοῦ λέει:

—Καί σύ ἀπό ἐκείνη τήν παρέα εἶσαι;

Ὁ Πέτρος φοβήθηκε, μήν τό μάθουν καί τόν φουρκίσουν καί ἐκεῖνον. Φοβήθηκε γιά τήν ζωούλα του καί εἶπε ψέματα.

—Ὄχι.

Τόν ξαναρώτησε:

—Εἶσαι;

—Ὄχι, ξαναεῖπε. Καί ὀρκίστηκε.

Τόν ξαναρώτησε:

—Μήπως εἶσαι; Ἀπό κείνους δέν εἶσαι;

Τότε βλαστήμησε ὁ Πέτρος τόν Χριστό καί τόν ἀναθεμάτισε. Ἤ, ἀναθεμάτισε τόν ἑαυτό του. Ἄρχισε «νά καταναθεματίζει» λέει τό Εὐαγγέλιο. Τόν Χριστό ἀναθεμάτιζε, ἤ τόν ἑαυτό του; Ὅτι καί νἄκανε, ἁμαρτία μεγάλη ἦταν. Ἀπό τόν ἴδιο λόγο γινόταν. Γιατί ἐκείνη τήν στιγμή εἶχε κυριαρχήσει μέσα του ἡ σκέψη: «Τί θά γίνει ἄν «πάω» καί ἐγώ μαζί μέ τόν Χριστό;» Ἐκείνη τήν στιγμή φοβόταν μήπως «πάει» μαζί μέ τόν Χριστό.

Πέρασε λίγος καιρός, ἦλθε στόν ἑαυτό του, μετάνοιωσε, ἔγινε πάλι ἀπόστολος καί βγῆκε στό κήρυγμα. Καί λαχτάρησε ὁ ἀπόστολος Πέτρος νά «πάει» μαζί μέ τόν Χριστό. Νά ὑποστεῖ τό ἴδιο μαρτύριο μέ Ἐκεῖνον. Καί τόν ἀξίωσε ὁ Χριστός νά σταυρωθεῖ.

Ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι θά τόν σταυρώσουν, ἔκανε τόν Σταυρό του καί εἶπε: «Σᾶς παρακαλῶ, πῶς νά σταυρωθῶ ἐγώ ἕνας ἁμαρτωλός ἄνθρωπος μέ τόν ἴδιο τρόπο πού σταυρώθηκε ὁ σωτήρας τοῦ κόσμου; Βάλτε με τουλάχιστον κατωκέφαλα. Γιατί δέν εἶμαι ἄξιος νά σταυρωθῶ ὅπως ὁ Χριστός».

Τί δείχνουν αὐτά τά λόγια;

Τότε πού εἶχε καταλάβει ὁ Πέτρος τί σημαίνει Χριστός καί αἰώνια ζωή, τόν Σταυρό τόν θεώρησε δόξα παραπανιστή. Ὅταν δέν εἶχε καταλάβει τί σημαίνει Σταυρός καί Χριστός καί αἰώνια ζωή, γιά νά γλυτώσει ἀπό κάποιο κακό, πού δέν ἤξερε καί πόσο θά εἶναι, εἶπε ψέματα. Ἔκανε ὅρκους καί ἀναθέματα.

Τό ἀποδεικτικό τῆς ἀληθινῆς μετάνοιας

Δυστυχῶς, ἔτσι εἴμαστε. Ἀδύνατοι ἄνθρωποι εἴμαστε. Ἀλλά σκοπός εἶναι, σιγά-σιγά νά φροντίζουμε νά γινόμαστε λίγο πιό δυνατοί καί λίγο πιό καλοί· γιά τόν Χριστό

καί γιά τήν αἰώνια ζωή.

Κάποια φορά ἕνας ἄνθρωπος, ἀδιάφορος θρησκευτικά, βρέθηκε μπροστά σέ μία εἰκόνα. Ἡ εἰκόνα παρουσίαζε τόν Δαυΐδ, τόν προφήτη καί βασιλέα, μετά ἀπό τήν ἁμαρτία του, γονατιστό νά κλαίει. Καί νά παρακαλεῖ τόν Κύριο νά τόν συγχωρήσει. Ἀπό τά μάτια του, ἔτρεχαν τά δάκρυά του. Καί ἔδειχνε ἡ εἰκόνα ἕναν ἄγγελο, πού μάζευε τά δάκρυα τοῦ Δαυΐδ σ' ἕνα ποτήρι γιά νά τά πάει στόν Χριστό. Καί νά τοῦ δείξει τί μετάνοια εἶχε.

Καί εἶπε ὁ ἄνθρωπος μέσα του: «Μιά φορά ἁμάρτησε ἐκεῖνος καί σ' ὅλη του τή ζωή ἔκλαιγε. Κάθε ἡμέρα ἁμαρτάνω ἐγώ, ἀλλά δάκρυα δέν βγαίνουν ἀπό τά μάτια μου. Χριστέ μου, ἀξίωσέ με νά διορθωθῶ τουλάχιστον στό νοῦ καί στήν καρδιά καί νά κόψω αὐτές τίς κακές συνήθειες πού μέ ἀπομακρύνουν ἀπό σένα, γιά νά ρθῶ καί ἐγώ κοντά σου».

Καί ἄρχισε ὁ ἄνθρωπος σιγά-σιγά ἀλλά σταθερά καί ἀγάπησε πολύ τόν Χριστό καί ἀξιώθηκε τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Θά τελειώσουμε μέ τά λόγια τοῦ Εὐαγγελίου: «Τί θά ὠφελήσει τόν ἄνθρωπο ἄν κερδίσει τόν κόσμο ὅλο καί ζημιωθεῖ τήν ψυχή του;»

Ποιά εἶναι ἡ μεγαλύτερη σύνεση, τό τετραγωνικό μυαλό;

Νά ἀκολουθεῖς τόν ψεύτικο κόσμο ἤ νά ἀκολουθεῖς τήν αἰώνια ζωή;

Πόσες φορές ἔχουμε τύχει σέ μνημόσυνα νέων ἀνθρώπων πού ἔφυγαν πάνω στή ὁμορφιά καί στή λεβεντιά τους; Ποιός μπορεῖ νά μετρήσει τόν πόνο τῶν δικῶν τους; Πραγματικά· οἱ περιπτώσεις αὐτές εἶναι ἀπό τίς πιό πικρές.

Ἀλλά ἔτσι γίνεται. Καί παιδιά καί νέοι καί μεσήλικες καί γέροι καί ἅγιοι καί χρήσιμοι καί ὠφέλιμοι γιά ὅλο τόν κόσμο φεύγουν. Κανείς δέν ξέρει πότε. Ὁ Θεός μᾶς ὑπενθυμίζει: «Ἀγωνίζεσθε νά εἶσθε ὅσο μπορεῖτε καλύτερα καί κοντύτερα στήν πίστη καί στόν Χριστό πού εἶναι ἡ ἐγγύηση σέ ὅλα».

Εἴμαστε στήν Ἐκκλησία καί γιά νά παρακαλέσουμε τόν Χριστό γιά τούς ἀνθρώπους μας πού ἔφυγαν. Νά παραβλέψει ὁ Θεός τά λάθη τους, νά δεῖ τά καλά τους καί νά τούς ἐλεήσει.

Πιό εἶναι τό μεγαλύτερο καλό;

Τό φῶς τοῦ Χριστοῦ στό νοῦ καί στήν καρδιά.

Ἡ πίστη ἡ ἀληθινή εἶναι τό μεγαλύτερο καλό. Γιατί εἶναι ἡ ἀρχή καί ἡ αἰτία ὅλων

τῶν καλῶν ἔργων.

Ἄς φροντίζουμε ἀδελφοί, νά μήν ἀφήνουμε σκοτάδι μέσα στήν ψυχή μας γιά νά ἐλεεῖ ὁ Θεός καί ἐμᾶς καί τούς δικούς μας.

Καί νά μᾶς προφυλάσσει ὅλους ἀπό τό σκοτάδι τοῦ αἰωνίου θανάτου. Ἀμήν.-

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ (†)

διασκευασμένη ὁμιλία πού ἔγινε στήν Τύρια στίς 11/1/2004

Εκ της διαδικτυακής αναρτήσεως του Ιερού Ναού Κοιμήσεως Θεοτόκου Φανερωμένης Χολαργού